

Sestry počas 135 rokov ani na chvíľu neopustili Najsvätejšiu sviatosť

Sestry benediktínky z baziliky Najsvätejšieho Srdca na parížskom kopci Montmartre počas 135 rokov, od 1. augusta 1885, nikdy neprerušili adoráciu pred Najsvätejšou oltárnou sviatosťou. Ani v čase prebiehajúcej pandémie. Eucharistická adorácia v tomto chráme, v Meste svetla druhom najvýznamnejšom po katedrále Notre Dame, nebola prerušená ani počas karantény vo Francúzsku, od 17. marca do 31. mája tohto roku.

„Adorácia nebola prerušená ani na minútu, vrátane obdobia počas dvoch svetových vojen,“ hovorí sestra Cecilia-Mária, členka Kongregácie benediktínok od Najsvätejšieho Srdca z Montmartre, zodpovedná za nočné adorácie. „Adorujúci tu boli prítomní aj uprostred bombardovania v roku 1944, keď okolo katedrály lietali trosky.“

V období karantény nemohli prichádzať do chrámu laici, preto ich v službe muselo zastúpiť 14 rehoľníčok, väčšinou v dvakrát takých dlhých turnusoch. „Nás koronavírus obišiel a bolo pre nás samozrejmé rýchlo sa prispôbiť vzniknutej situácii,“ povedala sestra. „Nikdy nenechávame Pána samého a nikto nemôže odísť, kým ho iný nepríde vystriedať. Niekedy môžu nastať zložité situácie, napríklad, keď sa striedajúca osoba nezobudí včas,“ dodala.

Ďalšie komplikácie pri adorácii predstavovali príležitostne chýbajúce úmysly, ktoré symbolizujú zažaté sviece. „Bola to smutná predstava, ale akoby zázrakom nám začali prichádzať od ľudí modlitbové úmysly, takže vždy svietila aspoň jedna svieca. Keď už dohárala, prišiel nám ďalší úmysel, čo bolo mimoriadne potešujúce,“ povedala sestra Cecilia-Mária. Sestry sprevádzalo mnoho ľudí, ktorí sa s nimi modlili podľa virtuálnej nástenky s úmyslami. „Bol to krásny zážitok. V bazilike sme sa nachádzali sami, ale stále sme boli duchovne zjednotené s ostatnými modliacimi sa. Nepomáhali sme ľuďom oblečené v bielych zdravotníckych plášťoch, ale s pandemiou sme bojovali iným spôsobom - modlitbou.“

-
-

Eucharistická poklona začala ešte v dobe, keď bazilika na kopci Montmartre, čo vo

Sestry počas 135 rokov ani na chvíľu neopustili Najsvätejšiu sviatosť

francúzštine znamená „hora mučeníkov“, nebola dokončená. Historický kontext, v ktorom bazilika vznikala, bol pre francúzsky národ veľmi bolestivý. „Zakladateľka nášho spoločenstva, matka Adela Garnierová, začula Božie volanie začať ustavičnú adoráciu v novom chráme, zasvätenom Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu, a myšlienku predostrela arcibiskupovi Paríža,“ vysvetlila sestra.

Priebeh stavby, ktorá trvala od roku 1875 do roku 1914, mimoriadne komplikoval nestabilný piesčité terén. Aj preto bola vybudovaná provizórna kaplnka na modlitbu a adoráciu. Už vtedy sa na tomto mieste organizovali poklony a prichádzajúci pútnici prinášali finančné príspevky na stavbu chrámu. Prispela na ňu aj sama sv. Terézia z Lisieux počas návštevy Paríža cestou do Ríma dňa 6. novembra 1887. Na Montmartri sa zúčastnila na svätej omši a darovala svoj zlatý náramok na výrobu monštrancie.

V roku 1919 chrám posvätil parížsky arcibiskup. Prvá svetová vojna zapríčinila, že slávnosť sa konala až po piatich rokoch od jeho dokončenia. O stojeden rok neskôr, v čase prebiehajúcej pandémie, tu na Zelený štvrtok parížsky arcibiskup mimoriadnym eucharistickým požehnaním vyprosival ochranu pre mesto a jeho obyvateľov.

„Najsvätejšie Srdce Ježišovo, z tejto baziliky vo dne v noci prúdi tvoje milosrdenstvo z Oltárnej sviatosti na mesto, krajinu a celý svet“, hovoril pri tejto príležitosti arcibiskup, „pomáhaj všetkým trpiacim následkami pandémie a posilňuj tých, ktorí sa rozličnými spôsobmi dávajú do služby bratom a sestrám. Dopraj zdravie chorým, silu zdravotníkom a spásu všetkým zosnulým.“

Zuzana Morávková

The post [Sestry počas 135 rokov ani na chvíľu neopustili Najsvätejšiu sviatosť](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)